

5 Efectul învățării lui Pavel asupra practicii

*„Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați.”
Efeseni 4.1*

5.1 Introducere

Mulți creștini au părerea, că tema acestei cărți ar fi numai pentru teologi, care se ceartă din cauza părerilor deosebite referitoare la această temă. Deoarece ea are puțină legătură cu viața noastră ca creștini, nu ar trebui neapărat să ne preocupăm cu această temă. Însă temele la care ne-am referit în § 4 sunt nu numai de mare importanță din punct de vedere doctrinar, ci ele au și o importanță mare pentru viața practică a unui creștin.

5.2 Importanța învățării lui Pavel pentru viața noastră

5.2.1 Vestirea evangheliei lui Pavel

Evanghelia, pe care a vestit-o Pavel, are următoarele caracteristici:

- Ea este vestea bună, că Dumnezeu a fost glorificat pe deplin prin Hristos.
- Ea este vestea bună, că Dumnezeu drept urmare a glorificat pe Hristos.
- Ea este o veste bună, că harul lui Dumnezeu se revarsă din această glorie (vezi § 4.2.1), ca să facă pe aceia, care au fost făcuți una cu Hristos după învierea Sa, să aibă parte de această glorie.

Dacă ne gândim la această importanță deosebită a Evangheliei, nu este de mirare pentru ce satan devine activ tocmai în această privință și orbește mintea celor necredincioși: să nu le strălucească tocmai această „lumină a Evangheliei gloriei lui Hristos” (2 Corinteni 4.4). Pe satan nu-l interesează în primul rând să împiedice ca noi să prezentăm oamenilor o viață utilă, eliberarea de vina și grijile lor sau perspectiva unei veșnicii minunate, dacă ei vin la Hristos – scopul lui principal este să împiedice predicarea *glorificării lui Hristos*. Însă tocmai această latură a adevărului nu trebuie neglijată la vestirea Evangheliei, așa cum cu regret are loc astăzi de multe ori. Deoarece satan nu ne mai poate lua nouă credincioșilor această „strălucire a Evangheliei”, el va încerca în tot felul să ne țină departe de a privi gloria Domnului și prin aceasta să fim transformați în același chip al Lui (2 Corinteni 3.18) și să depunem mărturie despre această glorie.

5.2.2 Trăirea din plin a tainei lui Hristos

Deoarece apostolului Pavel i-a fost revelată taina (Efeseni 3.3), el și-a plecat genunchii și s-a rugat pentru credincioșii din Efes. El a fost copleșit de dragostea lui Dumnezeu, de „nemărginita mărime a puterii Lui” (Efeseni 1.19), de „nemărginita bogăție a harului Său” (Efeseni 2.7), de „înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3.10) și de

„dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3.19). În afară de aceasta l-a impresionat profund faptul că credincioșii dintre națiuni și cei dintre iudei au fost constituiți împreună într-un *singur* trup și trebuiau să aibă parte (moștenire) împreună de aceste bogății minunate în Hristos.¹ Deoarece Pavel a cunoscut această poziție unică în felul ei a credinciosului în Hristos, el cere credincioșilor din Efes începând cu capitolul 4, să umble într-un chip vrednic de această chemare.

5.2.2.1 Păstrarea unității Duhului

Fiecare credincios în parte și fiecare adunare locală ar trebui să fie conștient/conștientă de chemarea lui/ei și „să păstreze unitatea Duhului, în legătura păcii” (Efeseni 4.3):

- Noi vrem să mărturisim (recunoaștem), că astăzi toți copiii lui Dumnezeu aparțin unei singure Biserici.
- Noi vrem să mărturisim (recunoaștem), că nu există nici un fel de diferențe de importanță sau valori între credincioși și niciunul nu stă mai presus de celălalt după origine, pregătire profesională, avere, culoare a pielii, gen – conform principiului: „toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni 3.28).
- Noi nu vrem să ne despărțim sau să ne împrăștiem din cauza interpretării diferite a Scripturii în subiecte care nu atacă fundamentele credinței și nu conduc la rău moral (1 Corinteni 5).
- Vrem să fim conștienți de faptul că noi suntem „îmbinați împreună și strâns legați” ca trup întreg atât local cât și mondial (Efeseni 4.16).
- Noi vrem să întrebăm ce înseamnă că noi ca adunare locală suntem și trup al lui Hristos (1 Corinteni 12.27), și cum noi în acțiunea noastră ținem seama de realitatea acestui un singur trup mondial, de exemplu la disciplinarea din partea Bisericii (legare și eliberare).

Să ne mai gândim la încă câteva afirmații ale Scripturii referitoare la această temă:

- Dumnezeu „a pus mădulele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit” (1 Corinteni 12.18).
- Dumnezeu „a întocmit trupul” (1 Corinteni 12.24).
- Pentru ca „tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste” (Efeseni 4.16).
- Dumnezeu vrea „să nu fie dezbinare în trup” (1 Corinteni 12.25).
- Hristos a făcut „pe cei doi [iudei și păgâni] să fie *un singur om* în Sine Însuși, făcând pace” (Efeseni 2.15).

Dacă Dumnezeu a creat un singur trup pentru acest scop, toate acțiunile noastre, care nu sunt în concordanță cu acest plan, se ridică împotriva gândurilor lui Dumnezeu. Prin aceasta desconsiderăm creația Sa, pe acest om nou, și păcătuim.

¹ În § 10 ne preocupăm mai îndeaproape cu aceste bogății.

- Deoarece noi trebuie să prețuim faptul că suntem „mădulare unii altora” în trup, suntem îndemnați în Efeseni 4.25 să nu ne mințim unii pe alții, ci să vorbim adevărul cu aproapele nostru.
- Deoarece noi știm, că Hristos „hrănește și îngrijește trupul Său” (Efeseni 5.29), vrem să dăm din ceea ce posedăm (material sau spiritual) cu plăcere celor nevoiași (Efeseni 4.28).
- Deoarece Hristos vrea ca trupul să se zidească singur (Efeseni 4.16), noi vorbim ceea ce slujește spre zidirea ascultătorului (Efeseni 4.29).

5.2.2.2 Binecuvântările pământești pierd în importanță

Pavel știa că creștinii credincioși au devenit „părtași făgăduinței în Hristos”. Aceasta a definit viața lui de rugăciune. Ca și creștinii credincioși noi putem astăzi să trăim și să savurăm ceva, despre care credincioșii altor epoci nu aveau nici o idee sau nu vor avea: și anume să fi „în Hristos”. Mulțumim noi pentru

- că noi suntem binecuvântați „cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești” (Efeseni 1.3).
- că noi am fost aleși în El, ca să fim „sfinți și fără pată” și că noi stăm într-o relație de dragoste („în dragoste”) înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1.4).
- că noi am fost făcuți plăcuți „în Preaiubitul”, pentru ca să putem fi fiii ai lui Dumnezeu spre bucuria lui Dumnezeu Însuși (Efeseni 1.5,6).
- că noi am primit în El o parte de moștenire la domnia Sa asupra a tot ce este în cer și tot ce este pe pământ (Efeseni 1.10,11).
- că noi am fost pecetluiți în El cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13), aceasta înseamnă în puterea a tot ce El este ca Preaiubit al Tatălui și ca Preaiubit al lui Dumnezeu (Efeseni 1.3,6,10,12).
- că noi avem voie să ședem deja astăzi împreună „în locurile cerești în Hristos Isus” (Efeseni 2.6)?

Cunoaștem noi aceste binecuvântări? Ne preocupăm noi cu ele? Le prețuim noi? Sau atenția noastră este îndreptată în principal spre binecuvântările pământești, ca de exemplu sănătate, bunăstare, recreere, mâncare și alte lucruri, în timp ce suntem mulțumiți că am avut parte de nașterea din nou și suntem mântuiți? Dacă știm că am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, avem noi dorința să nu întristăm pe Duhul (Efeseni 4.30) și să ne lăsăm permanent umpluți de Duhul (Efeseni 5.18)?

5.2.2.3 Îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu

Toate aceste binecuvântări au a face cu faptul că noi am devenit „împreună-părtași ai făgăduinței în Hristos” (Efeseni 3.6; vezi § 10.5.3.3). Noi le savurăm ca aceia care sunt „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1.4). Aceasta face ca noi să avem deplină „îndrăzneală și intrare cu încredere [la Dumnezeu], prin credința în El [Hristos]” (Efeseni

3.12) – o îndrăzneală față de Dumnezeu, pe care nici o altă grupă de credincioși nu a cunoscut-o vreodată și nu o va cunoaște. Cu regret însă, și în timpul de acum unii credincioși nu cunosc această îndrăzneală față de Dumnezeu, deoarece ei nu cunosc aceste binecuvântări, ci într-un anumit sens trăiesc într-un creștinism „iudaizant”.² Când apostolul a văzut că credincioșii nu mergeau pe cale corespunzător chemării lor, aceasta l-a dus pe genunchi (Efeseni 3.14-19). Cum stau lucrurile cu noi? Ne așezăm noi deasupra fraților noștri și surorilor noastre, sau ne rugăm pentru aceste lucruri?

5.2.2.4 Nimic altceva pe lângă Hristos

La studiul tainei în epistola către Efeseni (vezi § 10) vom vedea cât de mult a impresionat această taină pe apostol, deoarece ea l-a adus în legătură cu „toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3.19). În capitolul despre taina în epistola către Coloseni (vezi § 11) vom vedea cum sunt determinați credincioșii în atitudinea lor față de filozofie, tradiție și misticism, prin faptul că ei cunosc taina lui Hristos cu „bogăția ei de glorie” (Coloseni 1.27).

5.2.2.5 Căsnicia este marcată de ea

Între Hristos și Biserica Lui există o legătură foarte strânsă și vie prin legătura dragostei (vezi Efeseni 5.32), cum nu ar putea fi mai tare: „... după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5.25). Dragostea și dăruirea lui Hristos pentru Adunarea Sa este un model pentru dragostea unui bărbat credincios față de soția lui. În același fel subordonarea Adunării față de Hristos ar trebui să se reflecte în relația soției cu soțul ei (Efeseni 5.22-25). Căsnicia este înobilează prin faptul că ea are dreptul să fie o imagine a relației minunate dintre Hristos și Adunarea Sa (Efeseni 5.22,28).

5.2.3 Frângerea pâinii (1 Corinteni 10.14-22; 11.23-26)

23 Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine 24 și, mulțumind, a frânt-o și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea“. 25 Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea“. 26 Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El. (1 Corinteni 11.23-26).

În capitolul § 4.2.2.4 am văzut că Pavel a primit o descoperire deosebită cu privire la această temă. Știm prin învățatura lui, că prin frângerea pâinii noi nu numai vestim moartea Domnului; în afară de aceasta ea are și un alt înțeles, pe care Domnul nu putea încă să-l facă cunoscut ucenicilor atunci când El a rânduit Cina. Căci înainte de moartea Domnului și de venirea Duhului Sfânt pe pământ la Rusalii (Faptele Apostolilor 2), Adunarea (Biserica) nu exista încă.

² În privința aceasta ne gândim la creștinii născuți din nou din biserica catolică, dar și din alte comunități marcate legalist, ale căror servicii divine și a căror umblare sunt alcătuite după etaloanele exterioare, legaliste ale iudaismului.

Pâinea (ca întreg) simbolizează Adunarea ca trup al lui Hristos în unitatea ei, și frângerea pâinii este singurul mod în care și astăzi în zilele de dezbinare a Adunării lui Dumnezeu mondiale și locale se poate exprima că noi avem părtășie cu toate celelalte mădulare ale unui singur trup al lui Hristos și suntem legați cu ele. De aceea principial *toți credincioșii* au dreptul să ia parte la frângerea pâinii, și nu trebuie să se pună „reguli speciale” pentru participarea la frângerea pâinii: „Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toți luăm parte dintr-*o singură* pâine” (1 Corinteni 10.17). Pe de altă parte aceasta obligă la vigilență pe cei care iau parte, cu cine frâng pâinea, căci deja participarea exterioară înseamnă *părtășie* (1 Corinteni 10.16-22). Deoarece Dumnezeu interzice părtășia cu răul (2 Corinteni 6.14-17; 2 Ioan 10,11; 1 Corinteni 5.11), Adunarea locală are responsabilitatea să se convingă, în măsura în care aceasta este posibil, că aceia, care vor să ia parte, nu sunt în legătură cu răul.

5.2.4 Răpirea (1 Corinteni 15.51-53; 1 Tesaloniceni 4.15-17)

51 Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, *52* într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Pentru că trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și **noi vom fi schimbați**. *53* Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. (1 Corinteni 15.51-53)

15 Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; *16* pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; *17* apoi noi cei vii, care rămânem, **vom fi răpiți** în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. (1 Tesaloniceni 4.15-17)

Dacă așteptăm permanent venirea Domnului pentru răpire, această atitudine de așteptare va avea un alt efect asupra slujbei noastre, a credincioșiei și râvnei cu care o facem, decât dacă am conta pe o durată medie de viață pe pământ. Căci noi putem să-I slujim pe pământ numai până când El va reveni: „Faceți comerț cu ele până când vin” (Luca 19.13).

Dacă trăim conștienți că Domnul poate veni în orice zi, atunci vom sărbători Masa Domnului cu o cu totul altă prețuire: „Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El” (1 Corinteni 11.26). Noi vom încerca să nu scăpăm nici o ocazie – căci ar putea să fie ultima dată, ultima Masă. La frângerea pâinii vestim moartea Aceluia care este lepădat aici pe pământ și nu este prezent pe pământ, dar care dorește să ne aibă la Sine și are dorința ca noi deja astăzi să ne strângem în jurul Lui, spre Numele Lui.

Dacă așteptăm ca Domnul să revină în orice moment, atunci ne vom strădui ca ceea ce Domnul ne-a dăruit să ținem cu tărie până la acest moment, deoarece El va răsplăti în mod deosebit aceasta: „Dar, ceea ce aveți, țineți cu tărie, până voi veni. Și celui care învinge și celui care păzește până la sfârșit lucrările Mele, lui îi voi da autoritate peste națiuni; și le va păstori cu un toiag de fier, cum sunt zdrobite vasele de lut, după cum am primit și Eu de la Tatăl Meu; și-i voi da steaua de dimineață” (Apocalipsa 2.25-28).

La revenirea Sa Domnul dorește să ne găsească înainte de toate veghind (Luca 12.35-40).³ De cele mai multe ori activitățile nu lipsesc între credincioși (cu toate că în zilele noastre ele devin tot mai rare), însă „vegherea” lipsește în general. Lipsa de vigilență este cu siguranță unul din motivele pentru poticnirea unui slujitor pe care Domnul l-a putut folosi un timp ca binecuvântare pentru Adunare. Dacă suntem conștienți de faptul că Domnul poate veni în orice moment și noi va trebui să dăm socoteală înaintea Lui pentru viața noastră (2 Corinteni 5.10), cu siguranță chiar astăzi ne vom trezi din somnul nostru spiritual (pierdere de timp prin hobby sau interese exagerate pentru grădină, casă, etc.), în care cădem foarte repede: „Și aceasta, cunoscând timpul, că este deja ceasul ca noi să ne trezim din somn, pentru că acum mântuirea noastră este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Romani 13.11).

Cu privire la evoluția de pe pământ nu ar trebui să ne lăsăm înșelați și să sperăm într-o evoluție spre bine, deoarece Scriptura prezice atât decăderea (de exemplu 2 Timotei 3.1-5; Iuda; 2 Petru 3) – fie că este vorba de domeniul social, politic sau moral – precum și judecata asupra tuturor oamenilor care sunt prinși în aceste structuri sociale, politice și culturale: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ. Eu vin curând: ține cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.” (Apocalipsa 3.10,11). „Aluatul” (Matei 13.33; compară cu § 3.4.2.3) în nici un caz nu poate fi puterea de pătrundere a Evangheliei, care va fi primită de toată lumea, așa cum cred unii. Potrivit afirmațiilor Scripturii până la revenirea Domnului nici măcar starea din Adunarea lui Dumnezeu nu se va îmbunătăți decisiv. Dimpotrivă – deja la sfârșitul vieții sale apostolul Pavel nu mai putea scrie despre „Casa lui Dumnezeu”, ci numai despre „o casă mare”, în care sunt nu numai vase „spre onoare” ci și vase „spre dezonoare”, de care cei credincioși trebuie să se curețe (2 Timotei 2.20,21). În final biserica⁴ se va afla într-o stare așa de dezgustătoare, că Domnul o va vărsa din gura Lui (Apocalipsa 3.16).⁵

5.2.5 Smerenia

Dacă studiem taina căilor lui Dumnezeu cu Israel pe baza necredinței lor, atunci aceasta ne va ține într-o stare de smerenie: „Nu te îngâmfa, ci teme-te: pentru că, dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine” (Romani 11.20,21). Noi nu ne vom considera „înțelepți în noi înșine” (Romani 11.25), ci mai degrabă vom lăuda înțelepciunea și harul lui Dumnezeu (Romani 11.33-36).

5.2.6 Cetățeni ai cerului (Filipeni 3.20)

Capul nostru, Înaintașul nostru, patria noastră, viața noastră, binecuvântările noastre, chemarea noastră, țelul nostru și speranța noastră sunt în cer. Această cunoaștere ar trebui să marcheze atitudinea noastră cu care facem slujba noastră ca aceia a căror „cetățenie este în

³ Vegherea iudeilor pe parcursul timpului de necaz (Matei 24) nu este o atitudine de bază ca la creștinii credincioși, ci ea are a face cu caracteristica timpului din urmă.

⁴ Aceasta înseamnă corpul răspunzător pe pământ.

⁵ Aceasta se referă desigur numai la mărturisitorii fără viață din biserică. Adevărații credincioși au fost răpiți mai înainte.

ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3.20). Ca ambasadori ai cerului, ai „unei alte țări”, nu avem nimic de așteptat de la pământ sau de la țara noastră. Interesele și speranțele noastre nu sunt îndreptate spre pământ (Filipeni 3.17-21), și nu ne amestecăm în politică – însă noi susținem aici pe pământ interesele patriei noastre cerești. (În § 12 vom reveni la Filipeni 3.)

5.2.7 Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu

Așa cum am văzut în § 4, apostolul Pavel avea o învățătură deosebită. Ea se baza pe faptul că el a văzut pe Domnul Isus șezând la dreapta lui Dumnezeu. Hristos Se odihnește acum pe locul de onoare cel mai înalt al lui Dumnezeu. Această viziune a devenit pentru Pavel nu numai un adevăr teologic, pe care să-l fi primit numai cu mintea; nu, ea a schimbat radical viața lui (vezi Filipeni 3). Sub acest aspect ar trebui să citim epistolele lui: el revine mereu la acest adevăr și arată ce consecințe are el asupra vieții de credință.

Expresia, că Domnul Isus șade „la dreapta lui Dumnezeu”, o găsim în total de opt ori în epistolele⁶ apostolului Pavel, prima dată în Romani 8.34:

Hristos este Cel care a murit și, mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care și mijlocește pentru noi (Romani 8.34).

Domnul Isus cunoaște împrejurările grele ale credincioșilor, care merg pe drumul lor pe pământ ca „cei cerești” (1 Corinteni 15.48; compară cu Evrei 3.1). Deoarece El Însuși ca Om pe pământ a avut parte de toate situațiile și încercările vitrege, El poate să aibă „milă de slăbiciunile noastre” (Evrei 4.15). Acum El șade la dreapta lui Dumnezeu, însă nu ca să Se odihnească de lucrarea Sa grea, ci ca „să mijlocească” pentru credincioși (versetul 34), care ca cetățeni ai cerului trăiesc încă pe pământ și au a face cu slăbiciune și eșec. Deja înainte ca Petru să cadă în păcat, Domnul Isus S-a rugat pentru el, pentru ca credința lui să nu eșueze (Luca 22.32); la fel Domnul Isus mijlocește în timpul de acum și pentru noi. Noi avem tot timpul intrare liberă (Evrei 4.16; 10.19,20) și nu deranjăm odihna Domnului când venim la El cu rugămintile noastre insistente, cu eșecul nostru și cu slăbiciunile noastre. Noi avem voie să ne îndreptăm privirea spre Domnul la dreapta lui Dumnezeu și vedem în același timp privirea Sa îndreptată spre Dumnezeu *pentru noi*, deoarece El mijlocește pentru noi acolo la dreapta lui Dumnezeu. Noi suntem legați cu Hristos aflat la dreapta lui Dumnezeu – aceasta este poziția noastră – și cât timp vom fi pe pământ, El mijlocește pentru noi ca adevăratul Mare Preot, care ne poartă pe pieptul Lui și pe umerii Lui.⁷

⁶ În epistola către Romani, către Efeseni, către Coloseni și către Evrei. După convingerea noastră epistola către Evrei a fost scrisă de Pavel.

⁷ În cadrul acestei imagini ne gândim la pieptarul și efodul marelui preot, atunci când el intra în Sfânta Sfințelor. Pe umerarii efodului el purta două pietre de onix, pe fiecare din ele fiind gravate numele fiilor lui Israel, șase din numele lor pe o piatră și cele șase nume ale celorlalți pe cealaltă piatră, după nașterea lor „ca pietre de amintire pentru fiii lui Israel ... înaintea Domnului”, și pe pieptar douăsprezece pietre prețioase „pentru cele douăsprezece seminții” (vezi Exod 28.12-30). În felul acesta El purta cele douăsprezece seminții ale lui Israel pe umerii Lui (locul puterii) și pe inima Lui (locul sentimentelor).

19 și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, **20** care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și **L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești, 21** mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; (Efeseni 1.19-21).

... **1** și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre ...**5** ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) și **6** ne-a înviat împreună și **ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus** (Efeseni 2.1,5,6).

Aceste versete ne arată ce a avut loc cu noi⁸; scoși din starea de moarte în „greșeli și în păcate” (versetul 1) ridicăți „în locurile cerești în Hristos” (versetul 6). Este o mare diferență să știți numai *de unde* am venit, sau pe lângă aceasta să știți și *unde* am fost aduși. Dacă am cunoscut cu inima că noi deja acum am fost făcuți una cu Domnul care șade la dreapta lui Dumnezeu și numai la o clipeală de ochi („într-un Nu”; 1 Corinteni 15.52) stăm departe de părtășia deplină cu El și de transformarea trupului „în asemănare cu trupul gloriei Sale” (Filipeni 3.21), atunci vom privi toate împrejurările vieții ca fiind de moment și neavând o importanță așa de mare.

Abia după ce noi cunoaștem că noi deja acum suntem uniți cu Domnul Isus la dreapta lui Dumnezeu, vom putea să evaluăm cât de măreață și de sublimă este poziția noastră creștină – personală și ca Adunare (Biserică). Dacă Hristos este acolo, atunci noi *suntem* deja acum acolo, astăzi în ceea ce privește poziția și în curând vom fi și cu trupul. În planul veșnic al lui Dumnezeu aceasta nu înseamnă nici o deosebire; noi suntem deja astăzi realmente așezați „în Hristos” în locurile cerești (Efeseni 2.6). Așa cum constată apostolul Pavel în epistola către Efeseni, această cunoaștere are efect asupra vieții noastre: asupra relațiilor noastre cu frații noștri și cu surorile noastre de credință (Efeseni 4), asupra căsniciei (Efeseni 5), asupra educării copiilor (Efeseni 6) și asupra comportării noastre față de patronul nostru (Efeseni 6).

Alte consecințe practice le găsim în epistola către Coloseni, unde găsim următoarea expresie „șezând la dreapta lui Dumnezeu”.

1 Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde **Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu: 2** gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ, **3** pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. **4** Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie. (Coloseni 3.1-4)

Pavel leagă aici glorificarea Domnului Isus la dreapta lui Dumnezeu direct cu viața noastră pe pământ: „Viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (versetul 3). Desigur pentru noi această viață nu este ascunsă, căci noi cunoaștem pe Acela care este viața, dar pentru oamenii care nu cunosc această viață, ea este o chestiune ascunsă; ei nu vor înțelege niciodată pentru ce noi ne orientăm pe deplin viața asupra Domnului Isus aflat la dreapta lui Dumnezeu.

⁸ Vom reveni în detaliu în § 10.

Dacă viața voastră este ascunsă „cu Hristos în Dumnezeu” (versetul 3), așa spune Pavel, atunci voi trebuie să căutați „cele de sus, unde este Hristos”, căci Hristos nu este aici, ci acolo sus „la dreapta lui Dumnezeu” (versetul 1). Deci gândirea și năzuința noastră nu trebuie să mai fie îndreptate spre pământ, în așa fel ca gândurile noastre să se rotească numai în jurul vieții noastre. Pavel ne pune pe inimă, să privim numai în sus la Hristos și să reprezentăm interesele Lui pe pământ. Numai dacă noi privim Persoana Sa, putem învăța să omorâm mădularele noastre (Coloseni 3.5), și să renunțăm la tot ce nu este în concordanță cu această Persoană minunată din cer (Coloseni 3.8). Dacă am înțeles ceva despre gloria Domnului Isus în cer, atunci și inima noastră este acolo și nu ne va fi greu să socotim ca Pavel un „gunoi” tot ce poate oferi lumea (vezi Filipeni 3.7,8), și atunci toate interesele și toată bucuria sunt legate cu ceea ce este sus, chiar dacă viața noastră se derulează încă pe pământ. Desigur noi încercăm să ne îndeplinim cât se poate de bine sarcinile noastre, însă noi vom atribui anumitor lucruri o altă valoare și prioritățile noastre vor arăta altfel, deoarece noi privim la Acela care deja a lăsat înapoia Sa împrejurările de pe pământ și a mers înaintea noastră.

3 ... după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte (Evrei 1.3).

Evrei 1.3 ne arată gloria personală a Fiului în prezent: Numai El singur este demn în Sine Însuși să ocupe locul la dreapta lui Dumnezeu. El este Persoana măreață în care Dumnezeu ne-a vorbit (Evrei 1.2). Dacă noi admirăm această Persoană, aceasta ne va face „să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm alături” (Evrei 2.1)

13 Dar căruia dintre îngeri i-a zis vreodată: „Șezi la dreapta Mea până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale”? (Evrei 1.13)

Versetul 13 se referă la viitor, când Dumnezeu în „administrarea împlinirii timpurilor” (Efeseni 1.10) va pune toate sub picioarele Domnului Isus și vrăjmașii Lui vor sluji ca așternut picioarelor Sale (versetul 13). Că și acest gând este foarte realist arată 2 Timotei 4.8, unde apostolul vorbește despre răsplata pe care o vom primi noi, dacă iubim arătarea Domnului. Atunci gloria Domnului Isus va deveni vizibilă și pe pământ. Aceste două versete din epistola către Evrei capitolul 1 ne provocă să adorăm pe Domnul Isus pentru ceea ce El va fi în viitor.

... avem un astfel de mare preot care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri; slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul (Evrei 8.1).

În vechiul legământ marele preot avea nu numai misiunea să sprijine poporul în slăbiciuni și să facă ispășire pentru ei din cauza păcatelor lor, ci el era ales și pentru a purta grijă ca poporul să slujească lui Dumnezeu așa cum se cuvine. Astăzi însă Domnul Isus ca adevăratul Mare Preot ne călăuzește în adorare (compară cu Evrei 2.12). El poartă grijă, ca și prin noi să se înalțe spre Dumnezeu adorarea adevărată. Noi putem aduce această adorare numai pentru că El Însuși a adus o jertfă deplin valabilă. Vedem aceasta în locul următor:

12 El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, **S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, 13** de acum așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui. (Evrei 10.12,13).

Abia după ce Domnul „a adus o singură jertfă pentru păcate”, credincioșii pot deci să intre liber și fără ocol în Locul Preasfânt (Evrei 10.19,20) – sub vechiul legământ aceasta nu era posibil – și să aducă „jertfă de laudă lui Dumnezeu” (Evrei 13.15). Jertfa lui Hristos are valabilitate veșnică. De aceea în privința aceasta Domnul Isus niciodată nu va părăsi locul Său la dreapta lui Dumnezeu.

... privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu (Evrei 12.2):

Domnul Isus este Căpetenia (sau: Începătorul) și Desăvârșitorul credinței. El a mers pe pământ pe drumul credinței și încrederii și a terminat acest drum. Noi de asemenea am început acest drum, și de pe drumul nostru privim spre Isus, care aici ca adevăratul Fiul al Omului este deja un pas mai departe decât noi. Pentru bucuria care Îi era pusă înainte Antemergătorul credinței a putut suferi crucea, și noi putem urma pe Domnul pe acest drum. Și noi va trebui să suferim unele dezonorări și întristări, dar bucuria care este înaintea noastră, aceea de a fi odată de partea Aceluia care este la dreapta lui Dumnezeu, ne va fi putere și imbold pentru a urma pe Domnul pe drumul credinței.

5.2.8 Duhul Sfânt în epoca Adunării (Bisericii)

Misiunea deosebită a Duhului Sfânt și caracterul Lui sunt strâns legate cu ființa creștinismului – și anume de aceea, pentru că revărsarea Duhului Sfânt la Rusalii era ora nașterii Adunării și pentru că un creștin numai prin puterea Duhului Sfânt poate practica credința sa în viață. Principial aceasta este valabil într-adevăr pentru toți credincioșii tuturor timpurilor, însă Duhul Sfânt este în epoca Adunării mult mai strâns legat cu credinciosul decât a fost legat în toate celelalte epoci: Duhul locuiește în el, așa că creștinul credincios are privilegiul să fie „un templu al Duhului Sfânt” (1 Corinteni 6.19), și Duhul va fi în veac cu el (Ioan 14.16). Creștinul credincios este pecetluit cu Duhul Sfânt și prin El este adăugat într-un singur trup – în trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.13).

Aceasta nu se spune în Scriptură despre credincioșii altor epoci, nici măcar despre credincioșii Împărăției de o mie de ani, când Dumnezeu le va da Duhul înlăuntrul lor (Ezechiel 36.27). Duhul Sfânt va prelua atunci într-adevăr o misiune importantă (Ioan 3.1), însă El nu va fi caracteristica acestei epoci, așa cum este astăzi. Atunci Hristos Însuși va fi prezent. Astăzi însă Hristos este în cer și Duhul Sfânt locuiește pe pământ – în fiecare credincios în parte (1 Corinteni 6.9), dar și în Adunare (Biserică) (1 Corinteni 3.16). Numai în această epocă *locuiește* o Persoană divină pe pământ și în același timp un Om, Mântuitorul nostru, a ocupat loc în cer. Duhul Sfânt de pe pământ ne leagă cu acest Om din cer. Niciodată mai înainte nu a fost un timp și nu va fi nici în Împărăția de o mie de ani, despre care să se poată spune: „Dar, pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă:

„Ava, Tată!” (Galateni 4.6). Ca și creștini credincioși am venit în aceeași apropiere și putem savura aceeași relație cu Tatăl ca și Fiul⁹, chiar și în nevoile cele mai adânci ale sufletului nostru (compară cu Marcu 14.36). Duhul are astăzi misiunea să ne facă vie și activă relația în care am fost aduși noi ca și copii și fii ai lui Dumnezeu (Romani 8.15,16). În felul acesta putem avea parte de aceeași relație intimă cu Dumnezeu, precum avea Domnul Isus atunci când El era pe pământ.

Abia după ce Domnul Isus S-a înălțat la Tatăl și a fost glorificat la dreapta lui Dumnezeu, Duhul Sfânt a putut veni pe pământ, ca să locuiască în credincioși: „Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă dat Duhul Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat” (Ioan 7.39; compară cu Faptele Apostolilor 2.33). Deci nu numai moartea Domnului Isus era premisa necesară pentru revărsarea Duhului, ci și glorificarea Sa. Aici pe pământ Domnul Isus a fost lepădat – în cer însă El este încununat cu onoare și glorie. Dumnezeu Tatăl L-a răsplătit cu acestea pentru dăruirea și ascultarea Sa. Însă lumea nu vede nimic din aceasta până astăzi; aici El este încă Cel lepădat.

Va lăsa deci Dumnezeu pământul pe deplin lui satan? Nu! El a trimis o Persoană divină pe pământ, care desfășoară o putere, care corespunde pe deplin poziției mărețe și sublime pe care o ocupă Hristos acum în cer. A lăsat deci Dumnezeu singuri în lume pe aceia pe care El i-a dat Fiului Său „din lume” (Ioan 17.6) și care asemenea Fiului Însuși vor fi lepădați? Nu! Domnul Isus le prezintă casa Tatălui ca țel al călătoriei lor (Ioan 14.2) și le făgăduiește Duhul Sfânt pentru călătoria lor pe pământ – puterea care aparține casei Tatălui și pe care ei o vor cunoaște odată acolo pe deplin. Duhul Sfânt îi „va învăța toate” și le „va aminti toate”, câte Hristos le-a spus (Ioan 14.26). Hristos nu le putea încă spune toate, deoarece ei nu le puteau înțelege înainte de venirea Duhului Sfânt (Ioan 16.12).

Deoarece Tatăl știa cât de triști vor fi ucenicii, atunci când Domnul îi va părăsi, El le-a trimis pe Duhul. El trebuia să fie cu ei nu numai temporar, ci „în veci” (Ioan 14.16,17), și El va fi nu numai *cu* ei, ci și *în* ei (Ioan 14.17). Prin aceasta Duhul Sfânt este astăzi mai aproape de credincioșii decât a fost Hristos pe pământ față de ucenici.

Tatăl va trimite pe Duhul în Numele lui Isus (Ioan 14.26): „Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor” (Ioan 14.16). Cuvântul în limba greacă pentru „Mângâietor”, *paraklētos*, poate fi tradus și prin „avocat”, „sfătuitor”, „ajutor”, „învățător” și „conducător”. Până în momentul acesta poporul Israel a fost condus de un conducător văzut (Moise, mai târziu judecătorii și împărații), însă poporul nou al lui Dumnezeu, Biserica, va trebui să urmeze nu un conducător văzut, ci unul care nu se vede. În timp ce Duhul Sfânt în Vechiul Testament venea pentru un timp *peste* anumiți credincioși, pentru ca ei să fi putut să-și împlinească misiunea, în epoca Bisericii El va trebui să *locuiască* în fiecare om născut din nou.

Dar și Hristos Însuși va trimite pe Duhul (Ioan 15.26), și anume cu o misiune deosebită: Duhul va trebui să mărturisească despre Domnul (Ioan 15.26), care într-adevăr pe pământ este

⁹ Desigur nu este vorba de aceeași intensitate, dar de același fel.

lepădat, însă în cer este „încununat cu glorie și onoare” și șade la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 2.9; 1.13).

Prin Duhul Sfânt credinciosul primește puterea și savurarea vieții veșnice – viața care aparține atmosferei casei Tatălui (1 Ioan 1.2) și pe care el L-a primit ca posesiune permanentă (Ioan 4.14; 7.38¹⁰; 20.22).

Activitățile Duhului Sfânt sunt numite în mod deosebit în epistola către Efeseni. Apostolul revelează aici taina lui Hristos și a Bisericii Sale.

- Capitolul 1: Noi am fost „pecetluiți cu Duhul Sfânt” și Îl avem ca „arvună a moștenirii noastre (Efeseni 1.13,14).
- Capitolul 2: Ca credincioși dintre iudei și dintre națiuni am primit „intrare la Tatăl printr-un Duh” (Efeseni 2.18) și am devenit „o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.22).
- Capitolul 3: Noi suntem întăriți prin Duhul „în omul dinăuntru”, pentru ca „Hristos să locuiască prin credință în inimile noastre” și să înțelegem pe deplin planul lui Dumnezeu (Efeseni 3.16-18).
- Capitolul 4: Noi suntem îndemnați, (a) să umblăm într-un chip demn de chemarea noastră, prin aceea că „păstrăm unitatea Duhului, în legătura păcii” (Efeseni 4.1-3); (b) să nu întristăm pe Duhul Sfânt, prin aceea că, lepădând minciuna, vorbim adevărul (Efeseni 4.25); (c) să nu dăm loc diavolului în viața noastră (Efeseni 4.27); (d) să lucrăm cu mâinile noastre ce este bine (Efeseni 4.28) și (e) să nu lăsăm să iasă din gura noastră nici un cuvânt stricat (Efeseni 4.29).
- Capitolul 5: Noi trebuie să fim umpluți cu Duhul Sfânt (Efeseni 5.18). O viață trăită în plinătatea Duhului se arată de exemplu în aceea că noi ne încurajăm reciproc prin cântări spirituale și ne îndemnăm să cântăm Domnului în inimile noastre (Efeseni 5.19; compară și cu Coloseni 3.16), mulțumind întotdeauna lui Dumnezeu pentru toate și ne supunem unii altora în teamă de Hristos (Efeseni 6.17,18).
- Capitolul 6: Prin puterea Duhului Sfânt noi trebuie să folosim Cuvântul lui Dumnezeu ca sabie și prin puterea Duhului să aducem rugăciunile noastre înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 6.17,18).

Venirea Duhului Sfânt pe pământ are consecințe nu numai asupra vieții individuale a credinciosului, ci și consecințe comune. Astfel credincioșii sunt „locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.22) și prin botezul cu Duhul Sfânt la Rusalii „noi toți am fost botezați ... într-un *singur* trup” (1 Corinteni 12.13; compară cu Marcu 1.8; Faptele Apostolilor 1.5).

Suntem noi conștienți de faptul că noi suntem strâns legați nu numai cu Hristos ca și Cap, ci și cu fiecare care a fost pecetluit cu Duhul Sfânt și a fost adăugat acestui un singur trup, și avem

¹⁰ „Râurile de apă vie”, care curg din trupul credinciosului, este Duhul Sfânt Însuși (versetul 39). Fiecare credincios posedă acest Izvor în el însuși.

nevoie unii de alții? De aceea vrem să ne străduim să evităm sciziuni în trup, să acordăm fraților noștri și surorilor noastre atenție și îngrijire și să suferim împreună cu ei sau să ne bucurăm împreună cu ei (compară cu 1 Corinteni 12).

Învățătura corectă despre Duhul Sfânt conduce ca în Adunare să nu domine o ordine a serviciului divin planificat omenește, ci ca Duhul lui Dumnezeu să poată folosi în strângerile laolaltă pe cine vrea El (compară cu 1 Corinteni 14.26 și versetele următoare). Un dar nu este mijlocit și constatat prin autoritatea omenească sau prin ordinare, ci Duhul Sfânt Însuși dă daruri și le folosește pentru glorificarea lui Hristos (compară cu Ioan 15.26; 1 Corinteni 12.4-12).

Învățătura despre Duhul Sfânt ar putea umple multe cărți¹¹; în locul acesta vrem numai să spunem că Duhul Sfânt este în mod deosebit strâns legat cu epoca actuală și este caracteristica ei deosebită. Acest fapt are consecințe practice. După ce Dumnezeu a dat pe Fiul Său în moarte pentru noi, pentru ca noi să avem viață în El, El nu a putut să ne dăruiască ceva mai mare decât pe Duhul Său.

Noi ne dorim, nouă și cititorilor noștri, să cunoaștem nu numai ceva despre harul Domnului Isus Hristos și despre dragostea lui Dumnezeu, ci și ca „părtășia Duhului Sfânt” (2 Corinteni 13.13) să fie o realitate în viața noastră. Atunci Duhul poate mărturisi împreună cu duhul nostru „că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.16), și poate produce în noi roada Sa (Galateni 5.22-25), și noi împreună cu Duhul vom dori mult venirea Domnului nostru (Apocalipsa 22.17a).

¹¹ Pentru cei interesați să cunoască mai mult despre această temă recomandăm lucrarea „Învățătura Noului Testament despre Duhul Sfânt” pe www.mesagerul-crestin.net/carti/ (n. tr.)